

I

El pati de l'institut estava a vessar, mai havia estat tan ple de gent. Tots volien presenciar el partit de bàsquet. Per primera vegada en la història, l'equip de sisè de primària arribava a la final de la lligueta entre les escoles de la ciutat. Era tot un espectacle, els de l'equip de casa pareixien del país de Lil·liput, comparats amb els cossos grans i formats dels rivals. No era possible que aquests grandassos foren de la mateixa edat, era David contra Goliat.

Així les coses, l'equip de casa estava molt desconsolat, perquè tot i els seus esforços anaven perdent, tres punts només els distanciaven del somni compartit per tots, la copa, que a bon dret mereixien aconseguir, però el temps passava i començaven a desmoralitzar-se. Els visitants volien guanyar, havien suat la camiseta i no pensaven tornar-se'n a casa amb les mans buides, sense el tan preuat trofeu.

L'entrenador va comprendre ben prompte que continuar d'aquella manera només serviria per a regalar la victòria. Va demanar una pausa en un intent desesperat de

guanyar temps. Tots els jugadors estaven en rogle atenent les seues indicacions.

—Heu vist com són d'alts? Algú ha comprovat l'edat d'aquests?

—Segur que tots són repetidors.

—Concentreu-vos en el joc, aquesta és la nostra última oportunitat. Així que xicots, passeu-la a Roger, i tu ho tens fàcil, fas una cistella de tres punts i ja hem guanyat el partit. Recordeu: si nosaltres tenim la pilota, ells no poden encistellar! A jugar!

Roger va escoltar atònit les paraules de l'entrenador. Era molt bo entrenant però no tenia ni idea de pedagogia. Si fallava, potser aquella frustració l'acompanyaria tota la vida. Necessitaria un psicòleg, o potser un psiquiatre. I si per culpa seua es convertia en un assassí en sèrie? La història n'estava plena, de casos com aquell. Estava extasiat, no podia més, li pesaven les cames i els braços, no entenia com aquell individu tenia la barra de deixar-li la responsabilitat del partit. Quin pocavergonya! Tenia ganes de cridar: ei! companys, només és un joc! Però, què caram! Ell també volia guanyar aquells gegants, no hi havia temps per a sensibleries. Havia de posar tota la carn a la graella.

Va eixir a la pista. Corria com un diable amunt i avall buscant la pilota. Per afavorir el seu equip, seria capaç de jugar-se la camisa. Els contrincants estaven tan admirats com estranyats, perquè creien que s'enfrontaven a uns marrecs, i ara es trobaven lluitant contra uns grans adversaris.

Quan va rebre la pilota Roger, tots alhora se li van llançar damunt, la victòria era qüestió de segons. Es va defensar molt hàbilment, mogut per una infinita destresa, i cap dels seus atacants li la va poder prendre. Eren tants els que combatien que no va tindre altre remei que prendre una decisió, va botar un poc la pilota, va mirar la cistella i va llançar. Va ser precís i furiós. En veure aquell llançament tan magistralment realitzat, l'altre equip va quedar petrificat.

Es va fer un gran silenci, tots els ulls van seguir el recorregut de la pilota. Roger veia com a poc a poc anava desapareixent la cistella, i de colp va caure desplomada a terra. Va sonar el final del partit.

El públic va començar a cridar fins a quedar-se ronc, va envair la pista de bàsquet en un esclat d'alegria tan clamorós, tan extraordinari, que ben segur que es va sentir per tots els racons de l'escola. La copa ja era seua.

Roger es va despertar al vestidor, envoltat dels professors i dels companys que celebraven la victòria. L'alumnat havia eixit com un llamp de la pista i ara s'apinyava a la porta tot esperant que Roger eixira. Se sentien crits desfermats de: «Campions! Campions!».

—Estàs bé, xicot?

—No n'estic segur. Què ha passat?

—Que has perdut el món de vista. Val més que vages a l'hospital perquè et facen un colp d'ull. De seguida vindran els teus pares.

—Si no cal, ja em trobe millor.

De res li van valdre les protestes. Volia celebrar l'èxit de l'equip i el seu propi. Per primera vegada a la vida s'havia convertit en l'heroi de l'escola, hi havia un grup de xiques que el volien felicitar. Però els seus pares no van atendre a raons ni a les seues enèrgiques protestes, el van segrestar arrancant-lo literalment de les mans dels seus amics que feien pinya per evitar aquella injustícia i se'l van emportar a viva força, agafant-lo un per cada braç. Era tanta la gentada que l'esperava que van haver d'obrir-li un camí entre l'entusiasmada multitud. En veure Roger, tots van esclatar en un clam d'admiració i d'agraïment sincers. Se'l van endur cap a l'hospital sense deixar que es delectara en les mels de la victòria.

El servei d'urgències estava abarrotat de gent de tota classe i condició. Roger volia anar-se'n, intentava convèncer son pare, mentre sa mare donava les dades en recepció. Una dona vestida de blanc el va fer seure en una cadira de rodes i el va separar dels seus progenitors.

—El vull acompanyar —va insistir sa mare.

—Ho sent, senyora, són normes de l'hospital.

La mare va abraçar amb força el fill. A Roger, aquella escena li semblava ridícula, es trobava en perfectes condicions, no entenia a què venia aquell numeret, sa mare en feia un gra massa. La dona vestida de blanc va espentar la cadira de rodes amb molta eficàcia i ràpidament el va en-

trar en una sala on només podien estar els malalts. Molt de soroll per a res, ací es va acabar tota la urgència. Li va donar un paper i el va aparcar en un lloc lliure entre dues lliteres, una ocupada per una xiqueta d'uns deu anys enganxada a un comptagotes que mirava fixament al sostre.

—Una baixada de sucre —va explicar en veure's observada—. I tu?

—No ho sé, m'he desmaiat.

—Ets diabètic?

—Crec que no.

—Doncs ja t'han enganxat, company. Segur que passes la nit ací.

—Què dius? Si encara no són ni les cinc de la vesprada!

—Sí, però ara començaran a fer-te proves com si fores un conillet d'Índies.

—Doncs saps què et dic, que me'n vaig a casa.

—Això és fàcil de dir, jo porte ací tot el matí. Encara no he dinat —li va explicar l'altre veí de la llitera, un xiquet ros i grassonet que es penedia de la seua sort.

—Què t'ha passat?

—M'he tragat una goma d'esborrar d'aquelles que fan una olor de nata tan bona. Eren les dotze, tenia molta fam i em pensava que feia tan bon sabor com olor. Només li volia fer una llepadeta. I aleshores la mestra se n'ha adonat, m'ha fet un crit, dient que me la traguera de la boca, que era perillós, m'he espantat i me l'he engolit. A més a més de tindre un gust horrorós, no se me n'ha anat la gana.

—Doncs ja la cagaràs —va donar la solució Roger.

—No és tan fàcil, s'ha quedat parada no sé on. I ací em tens.

Aleshores van vindre a buscar Roger i es va haver d'acomiadar dels companys de penúries. El van portar a una altra sala, on en va conèixer de nous. Li van fer moltes proves, i després d'hores d'esperar els resultats, finalment, cap a la matinada, va poder eixir pel seu peu.

Fet i fet, res que ell no sabera: que feia moltes activitats, que era un adolescent i que era normal que es fatigara. De moment, el que calia, doncs, era que descansara i es refera. Roger no va descartar que tot fóra causa de la responsabilitat que li havia caigut damunt en el partit de bàsquet. Va maleir la seua sort, el seu dia de glòria l'havia passat en aquell horrible hospital.

Després de la visita a l'hospital, els pares van decidir descarregar-lo d'activitats extraescolars. Totes les seues ocupacions estaven lligades al sofà de la casa, els videojocs i la televisió. Ja no tenia ganes de res, ni d'eixir amb els amics. Li costava molt jugar a bàsquet, ara passava el temps escalfant la banqueta, tot i que al qui pesava més era a l'entrenador, que havia perdut un dels seus millors jugadors.

Estava molt cansat. Els estudis li demanaven més esforç del que ell es pensava i treia el fetge per la boca. Se sentia estrany.

Finalment, els pares van prendre la decisió de tornar-lo a dur al metge. No era normal el defalliment del fill. El de capçalera, després de fer-li unes anàlisis, els va repetir el mateix que a l'hospital, que no li havien trobat res, que només estava fatigat, una cosa normal en els adolescents, ja se sabia: estava creixent. Havia de reposar i tot solucionat. Però sa mare no va quedar satisfeta amb aquesta explicació. Coneixia molt bé el fill i sabia que alguna cosa no anava bé. Va insistir i, a contracor, el metge els va remetre a un especialista perquè li fera més proves.

Roger es deixava fer. Tot i que ja n'estava un poc fart, reconeixia que alguna cosa devia tindre, no era normal estar tan exhaust; potser era un virus. En una de les nombroses exploracions li van trobar un bony al coll. Res d'anormal en un xicot en creixement. Quan el van observar de més a prop, van descobrir que era un gangli inflammat. De manera que, per si de cas, li van fer moltes més proves.

—Ja n'hi ha prou! —va protestar un dia Roger de camí cap a l'hospital—. N'estic fart! No pense fer-me ni una prova més! Amb raó estic tan cansat, parec un ratolí de laboratori, tot el dia punxant-me i fent-me coses.

—Tingues paciència, és pel teu bé —li va dir sa mare.

—Aquestes proves són les últimes. Estic perfectament, només un poc abatut. És normal amb tanta assignatura. És una exagerada!

—Prou d'aquest coll! A mi no em parles així! Que t'has pensat, marrec? Et faran totes les proves que calguen, o de grat o per força! —va tallar la conversa sa mare, que en el

fons sabia que anava carregat de raó. Però ella volia arribar al fons de l'assumpte, saber per què el seu fill anava tot el dia de cadira en cadira, per què ja no discutia cada vegada que l'enviaven al llit. Per què no anava amb bicicleta ni eixia al carrer a jugar amb els amics. I, sobretot, que algú li explicara qui o què havia xuclat tota l'energia al seu Roger.